

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/115/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1708201849
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1708201849.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Roman Huszára a členov senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a JUDr. Magdalény Florekovej žalobcov: 1./ D. W., nar. XX. N. XXXX, bytom G. K., T. XXXX/XX, 2./ D. W., nar. XX. N. XXXX, bytom H., T. X, obaja zastúpení advokátom Mgr. Matejom Krajčim, PhD., Bratislava, Záhradnícka 51, proti žalovaným 1./ W. Č., nar. X. N. na XXXX, bytom Š., X. XXX/XX, 2./ V. M. É. Č., nar. XX. N. XXXX, bytom C., F. XXX/XX, 3./ S. S., nar. XX. N. XXXX, bytom C., H. XXXX/XX, 4./ Ing. I. S., nar. X. N. XXXX, bytom C. I. Y. XXXX/XX, 5./ J. S., nar. XX. S. XXXX, bytom C., H. XXXX/XX, 6./ N. C., nar. XX. Z. XXXX, bytom D., R. XXX/XXX, 7./ C. Č., nar. XX. N. XXXX, bytom Š., X. XXX/XX, 8./ Y. C., nar. XX. T. XXXX, bytom I., F. XXX/XX, žalovaní 2./, 6./ zastúpeným advokátkou JUDr. Evou Klemovou, Pezinok, M. R. Štefánika 6, o zaplatenie 99.581,76 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcov 1./, 2./ proti rozsudku Okresného súdu Pezinok č. k. 7C 92/2008 - 254 zo dňa 20. septembra 2013, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
Žalovaní 1./, 2./, 3./, 4./, 5./, 6./, 7./, 8./ majú voči žalobcom 1./, 2./ nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom / v poradí druhým / súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcov 1./, 2./ ktorou sa v čase vydania napadnutého rozsudku proti žalovaným 1./ C. Č., nar. XX. X. XXXX, zomr. XX. X. XXXX, 2./ M. Č., nar. XX. X. XXXX, 3./ W. S., nar. XX. X. XXXX, zomr. XX. X. XXXX, 4./ N. C., nar. XX. X. XXXX domáhali zaplatenia sumy 99.581,76 € spoločne a nerozdielne na účet žalobcov a zaplatenia úroku z omeškania alternatívne sa domáhali uloženia povinnosti žalovanému 1./ zaplatiť sumu 11.949,81 €, žalovanému 2./ sumu 19.916,35 €, žalovanému 3./ sumu 970,72 €, žalovanému 4./ sumu 5.974,91 €, všetci s úrokmi z omeškania. Zároveň prvoinštančný súd zaviazal žalobcov 1./, 2./ k povinnosti spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovaným 1./ až 4./ náhradu trov konania v sume 4.010,50€ a trovy právneho zastúpenia v sume 8.357,71€, k rukám právneho zástupcu žalovaných JUDr. Pavla Mičunka, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

1.1. Vo svojom rozhodnutí uviedol, že dňa 20.10.2010 vyhlásil v poradí prvý rozsudok č.k. 7C/92/2008-182, ktorým žalobe žalobcov v časti o zaplatenie sumy 99.581,76 € vyhovel, vo zvyšku návrh na začatie konania zamietol a žalovaných 1./ až 5./ zaviazal zároveň na náhradu trov konania. Na základe podaného odvolania, Krajský súd v Bratislave uznesením č.k.: 9Co/139/11-163 zo dňa 30.3.2012 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Krajský súd v Bratislave v odôvodnení svojho rozhodnutia vyslovil právny názor, že účastníkmi zmluvného vzťahu - kúpnej zmluvy, ktorá bola rozhodnutím súdu určená za neplatnú bolo združenie AUTO-MOTO-ŠPORT CENTRUM Pezinok a žalobcovia 1./ a 2./ AUTO-MOTO-ŠPORT CENTRUM Pezinok bolo občianske združenie, ktoré vzniklo podľa zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov a bolo samostatnou právnickou osobou, ktorú je potrebné odlišovať od členov združenia. V prípade zániku

zduženia bolo preto potrebné postupovať podľa § 20a ods. 2, 3, 4 Občianskeho zákonníka. Žiadny právny predpis neukladá členom zduženia nieš' zodpovednosť za záväzky zduženia počas jeho existencie ani po jeho zániku, pretože občianske zduženie je samostatná právnická osoba, ktorá vznikla spôsobom predpokladaným v zákone, má právnu subjektivitu a je ju potrebné striktné diferencovať od právnej subjektivity fyzických osôb. Odvolací súd teda nemohol pripustiť za správny názor záver prvoinštančného súdu o získaní majetkového prospechu členov zduženia, pretože by týmto legalizoval bezprávie. Ďalej Krajský súd v Bratislave v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že ak by teda aj členovia zduženia získali nadobudnuté finančné prostriedky z odpredaja nehnuteľností, získali by ich od občianskej organizácie a nie od žalobcov, pričom titul ich nadobudnutia by bol iný právny úkon, ako úkon, na podklade ktorého prvoinštančný súd zaviazal žalovaných na vydanie majetkového prospechu. Rovnako nesprávne súd prvej inštanície posúdil aj solidárnu zodpovednosť plniť v prípade vydania bezdôvodného obohatenia.

1.2. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 34, § 41, § 451 ods. 1,2, § 456, § 457, § 458 ods. 1, § 420 ods. 1,3, § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď riadiac sa názorom odvolacieho súdu vyslovenom v uznesení zo dňa 30.3.2012, opätovne celú vec právne posúdil držiak sa pritom vykonaného dokazovania a po vykonanom dokazovaní súd ustálil, že žalobe nie je možné vyhovieť. Základnou právnu argumentáciou žalobcov 1./, 2./, od ktorej odvodzovali svoj žalobný nárok vychádzala z existencie právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Bratislava III, zo dňa 02.2.2006, č.k. PK 5C 365/01, v spojení uznesením Krajského súdu v Bratislave, zo dňa 31.07.2007, č.k. 9Co/353/2006, ktorým bola kúpna zmluva zo dňa 21.12.1999, uzatvorená medzi žalobcami 1./,2./ a AUTO - MOTO - ŠPORT - CENTRUM Pezinok, so sídlom Pezinok, Fajdalská cesta, v časti prevodu vlastníctva k pozemku - parc. č. XXXX - ostané plochy o výmere 18206 m², určená za neplatnú. Právne úkony postihnuté absolútnou neplatnosťou nemajú za následok vznik, zmenu alebo zánik práv alebo povinností. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva priamo zo zákona (ex lege) a pôsobí od začiatku (ex tunc) voči každému. Každý, kto má na tom naliehavý právny záujem, môže sa jej bez časového obmedzenia dovoľávať súdnou i mimosúdnou cestou. Súd (tiež iný štátny orgán) musí na túto neplatnosť prihliadať, resp. musí z nej vyvodzovať dôsledky aj bez návrhu (ex officio) z úradnej povinnosti. Verejný záujem tu prevažuje nad osobnými záujmami účastníkov absolútno neplatného právneho úkonu, a to aj tých, ktorí neplatnosť sami nespôsobili ani ju nezavinili. Plnením z absolútno neplatného právneho úkonu vzniká bezdôvodné obohatenie, ktoré sa musí vydať (§ 451). Ak je zmluva neplatná, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal (§ 457). Absolútno neplatný právny úkon nespôsobuje právne následky ani v prípade, keď na jeho základe už bolo kladne rozhodnuté o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Účinky absolútno neplatnosti pôsobia definitívne, aj keby dôvod neplatnosti právneho úkonu dodatočne odpadol. Absolútno neplatný právny úkon nemožno teda zhojiť dodatočným schválením (ratihabíciou) a nemožno ho konvalidovať dodatočným odpadnutím dôvodu neplatnosti ani napraviť splnením povinnosti.

1.3. Záverom Okresného súdu Bratislava III, že časť kúpnej zmluvy, je právnym úkonom absolútno neplatným, bol súd viazaný a napokon táto otázka ani nebola medzi stranami sporu sporná a rovnako nebola sporná otázka zaplataenia kúpnej ceny, na základe vyššie uvedeného právneho úkonu. V konaní musel prvoinštančný súd posúdiť pasívnu legitímáciu žalovaných pôvodne 1./ až 6./ a ich povinnosť zaplatiť žalobcami požadovanú sumu. Kúpna zmluva zo dňa 21.12.1999 bola uzatvorená medzi žalobcami 1./ a 2./ ako manželmi a AMŠC Pezinok. AMŠC Pezinok podľa stanov, bola dobrovoľná, občianska organizácia, ktorej cieľom je organizácia rôznych motoristických, športových a iných spoločenských a kultúrnych podujatí, zameraných na rozvoj motorizmu. AMŠC vzniklo registráciou 24.01.1999. Malo 6 členov a to žalovaných pôvodne označených ako žalovaní 1./ až 6./ . Pri uzatváraní kúpnej zmluvy s žalobcami 1./ a 2./ vystupovali za zduženie jeho predseda G. U. (pôvodne žalovaný 1./) a správca - S. Č. (pôvodne žalovaný 2./). Zduženie zaniklo jeho výmazom dňa 09.1.2001, z registra občianskych zduženia a to bez právneho nástupcu. Držiak sa právneho názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštanície skonštatoval, že subjektom záväzkového vzťahu založeného kúpnu zmluvou, ktorá bola vyhlásená za neplatnú, bol iný subjekt ako tí, ktorí sú označení za účastníkov konania na strane žalovaných. Plnenie z nulitého právneho úkonu prijalo AUTO-MOTO.ŠPORT CENTRUM Pezinok, občianske zduženie, ktoré zaniklo bez právneho nástupníctva. Krajský súd v Bratislave v uznesení zo dňa 30.3.2012, č.k.: 9Co 139/11-163 doslova konštatoval: "... že účastníkmi zmluvného vzťahu - kúpnej zmluvy, ktorá bola rozhodnutím súdu určená za neplatnú bolo zduženie AUTO-MOTO-ŠPORT CENTRUM Pezinok a žalobcovia 1./ a 2./ . AUTO-MOTO-ŠPORT CENTRUM Pezinok bolo občianske zduženie, ktoré vzniklo podľa zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov a bolo samostatnou právnickou osobou, ktoré je potrebné odlišovať od členov zduženia. V prípade zániku zduženia bolo preto potrebné postupovať podľa § 20a ods. 2,3, 4 Občianskeho zákonníka. Žiadny právny predpis

neukladá členom združenia niešť zodpovednosť za záväzky združenia počas jeho existencie ani po jeho zániku, pretože občianske združenie je samostatná právnická osoba, ktorá vznikla spôsobom predpokladaným v zákone, má právnu subjektivitu a je ju potrebné striktno diferencovať od právnej subjektivity fyzických osôb. Z uvedené je teda možné nepochybne dovodiť, že žalovaní 1./až 4./ nie sú povinní vydať bezdôvodné obohatenie z neplatnej kúpnej zmluvy, nakoľko z titulu tejto zmluvy od žalobcov 1./ a 2./ žiadne plnenie neprijali a nie sú v zmysle uvedenej právnej kvalifikácie v spore pasívne vecne legitimovaní. Hoci žalovaní 1./ až 4./ prijali peňažné prostriedky pochádzajúce predaja nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom kúpnej zmluvy, (čo ani nepopierajú) išlo o iný záväzkový vzťah, ktorého účastníkmi už neboli žalobcovia 1./ a 2./ . Právnu argumentáciu žalobcov 1./ a 2./ o právnej zodpovednosti členov občianskeho združenia v analógii zodpovednosti obchodných spoločností, nie je možné dovodiť, nakoľko občianske združenie nie je právnickou osobou zriadenou na účely vytvárania zisku a jej existencia je upravená špeciálnym právnym predpisom a to zákonom č. 83/1990 o združovaní občanov v znení neskorších predpisov. Uvedený predpis a ani žiadny iný neukladá členom združenia niešť zodpovednosť za záväzky združenia počas jeho existencie a ani po jeho zániku. Z hľadiska právnej argumentácie žalobcov 1./ a 2./ vychádzajúcej z inštitútu vydania bezdôvodného obohatenia, súd prvej inštancie nemohol inak, ako konštatovať nedostatok vecnej pasívnej legitimácie označených žalovaných a návrh žalobcov 1./ a 2./ zamietnuť.

1.4. Pokiaľ ide o posúdenie nárokov žalobcov 1./ a 2./ z hľadiska náhrady škody, prvoinštančný súd konštatoval, že žalovaní nikdy nepopreli, že finančné prostriedky pochádzajúce z predaja nehnuteľnosti, prijali. Kúpnu cenu v sume 3.000.000,-Sk, ktorú zaplatili žalobcovia 1./, 2./ AMŠC Pezinok, si ešte pôvodne označení žalovaní 1./ až 6./ rozdelili, majúc za to, že mali právo nakladať s nehnuteľnosťou, kde roky prevádzkovali svoju činnosť a rozdelenie kúpnej ceny brali ako zadosťučinenie za svoju prácu v prospech motorizmu, ako uvádzali vo svojich výpovediach. Avšak, pre prípad náhrady škody, namietli premlčanie nároku žalobcov 1./ a 2./ . Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Premlčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Uplatnenie námietky premlčania spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho súd premlčané právo nemôže priznať. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať (§ 100 ods. 1 tretia veta Občianskeho zákonníka). Pritom zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov. Pri premlčaní práva na náhradu škody je ustanovená kombinovaná lehota a to kratšia subjektívna a dlhšia objektívna. Tie dve premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia nezávisle od seba. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí a to napriek tomu, že, poškodenému plynie ešte druhá premlčacia doba. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a na začatie jej plynutia vždy treba posúdiť subjektívnu stránku poškodeného týkajúcu sa jeho vedomosti o škode ako o určitej majetkovej alebo nemajetkovej ujme určitého druhu a rozsahu, ktorú je možné objektívne vyčíslit' v peniazoch; vedomosti o tom, kto za škodu zodpovedá. Podľa rozsudku Okresného súdu Bratislava III, zo dňa 02.02.2006, č.k.: PK-5C 365/01, v spojení uznesením Krajského súdu v Bratislave, zo dňa 31.7.2007, č.k. 9Co, ktorým bola kúpna zmluva zo dňa 21.12.1999, uzatvorená medzi žalobcami 1./ a 2./ a AUTO - MOTO - ŠPORT - CENTRUM Pezinok, so sídlom Pezinok, Fajdalská cesta, v časti prevodu vlastníctva k pozemku - parc. č. XXXX - ostané plochy o výmere 18206 m2, určená ako neplatná. Rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 25.10.2007. Minimálne ku dňu 11.02.2009 (zápisnica z pojednávania) mali žalobcovia 1./ a 2./ vedomosť o tom, že žalovaní pôvodne 1./ až 6./ (dnes žalovaní 1./ až 4./) si finančné prostriedky na účte občianskeho združenia rozdelili medzi sebou. Nárok na náhradu škody si však vo vzťahu k žalovaným 1./ až 4./ uplatnili až na pojednávaní dňa 22.05.2013. Subjektívna premlčacia lehota na náhradu škody uplynula dňa 12.02.2011 a objektívna premlčacia lehota dňa 12.2.2012. Námietka premlčania vznesená žalovanými je preto dôvodná a nárok na náhradu škody je premlčaný. Ani z hľadiska nárokov na náhradu škody súd preto nemohol žalobe vyhovieť.

1.5. Pokiaľ ide o poukazovanie žalobcov 1./, 2./ na podvodné konanie žalovaných 1./ až 4./ a na tvrdenia vyšetrovateľa v uznesení Okresného riaditeľstva PZ V Pezinku zo dňa 12.02.2013, ČVS - ORP-262/OEK-PK-2012 ktorým bolo zastavené trestné stíhanie, pretože v trestnom stíhaní nemožno pokračovať, nakoľko došlo k premlčaniu. V odôvodnení uznesenia sa konštatuje, že v prípravnom konaní bolo preukázané, že skutok sa stal a že ho spáchali konkrétne osoby. Je nepochybne, že subjekt Auto Moto Klub - Auto Moto Šport Centrum Pezinok nebol spôsobilý vydržať parcelu č. XXXX o výmere 18.206 m2, pretože neboli splnené podmienky vydržania. Ďalej sa v uznesení konštatuje, že predseda AMK

AMŠC Pezinok Sergej Tánska a S. Č. v čase spisovania notárskej zápisnice o vydržaní preukázateľne vedeli, že AMŠC Pezinok nie je vlastníkom predávanej parcely. Uviedli do omylu kupujúcich, ktorí zaplatili za predmet zmluvy 3.000.000,-Sk. Tým sa G. U. a S. Č.Z. dopustili úmyselného podvodného konania a spôsobili kupujúcim škodu vo výške najmenej 3.000.000,-Sk. Vina sa považuje za preukázanú až právoplatným rozhodnutím súdu o uznaní viny, v opačnom prípade platí zásada prezumpcie neviny, zakotvená v Ústave Slovenskej republiky. Na závery vyslovené v uznesení ČVS - ORP-262/OEK-PK-2012 ktorým bolo zastavené trestné stíhanie, súd preto nemohol prihladať.

1.6. Na záver prvoinštančný súd skonštatoval, že ako súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu a to v zmysle § 226 O.s.p.. Poukázal na zásadu "vigilantibus iura scripta sunt", t.j. "práva patria bdelym", ktorá platila už v rímskom práve a znamená, že právo patrí ostražitým, starostlivým a pozorným, teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídateľnosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľa práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môžu strácať svoje majetkové, osobné a satisfakčné práva. Toto platí aj o využívaní zákonných procesných ustanovení. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 08.11.2011, sp. zn. 1Sžr/38/2011). S poukazom na uvedenú zásadu, prvoinštančný súd dospel k záveru, že žalobcovia 1./ a 2./ zvolili nesprávnu právnu argumentáciu, ktorej nebolo možné vyhovieť a nárok na náhradu škody uplatnili oneskorene, čo v konečnom dôsledku znamenalo zánik možnosti domôcť sa svojich práv. Uvedené sa týka i trestného stíhania, ktoré bolo pre premlčanie skutku zastavené. Za daných okolností ani súd prvej inštancie nemohol inak, ako žalobu žalobcov v celom rozsahu zamietnuť.

1.7. O náhrade trov konania žalovaných 1./ až 4./ prvoinštančný súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a priznal v konaní úspešným žalovaným 1./ až 4./ trovy konania, ktoré pozostávajú so zaplateného súdneho poplatku za odvolanie v sume 4.010,50 € a trov právneho zastúpenia vo výške 8.357,71 €. Trovy právneho zastúpenia tvorí odmena za 15 úkonov právnej služby, pri hodnote 625,73€ za 1 úkon, vychádzajúc pri tom z hodnoty sporu v sume 3.000.000,-Sk.(99.581,76€) v zmysle § 10 a §14 vyhlášky č. 655/2004 Z.z v účinnom znení a to prevzatie a príprava zastúpenia, 6 x účasť na pojednávaní v roku 2009 (1 úkonu - pojednávanie bez meritórneho prejednávania veci), 1x pojednávanie v roku 2010, 3 x pojednávanie v roku 2013, z toho jedno za 1 tarifnej odmeny, 1 x odvolanie proti rozsudku, 1 x porada s klientom, 2 x vyjadrenie k návrhu na zmenu petitu, keď právo na náhradu hotových výdavkov a náhradu straty času a cestovné si právny zástupca žalovaných 1./ až 4./ neuplatnil.

2. Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobcovia 1./,2./, ktorí žiadali aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a ich návrhu, resp. alternatívne návrhu v celom rozsahu vyhovel. V prípade ak odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdí žiadali, aby odvolací súd, podľa § 238 ods.3 O.s.p., pripustil dovolanie o právnej otázke zásadného významu a to či v zmysle § 451 ods.1, 2, v znení § 457 a § 458 ods.2 Občianskeho zákonníka, je viazaná povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie len zmluvným stranám navzájom alebo každému, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil; či v zmysle § 13 zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov, v znení § 20a ods.4 Občianskeho zákonníka a § 56 ods. 7 alinea k § 86 Obchodného zákonníka, ručí člen občianskeho združenia za záväzky občianskeho združenia aj po jeho zániku; či v zmysle § 20 ods.2, v znení § 32 ods.1 Občianskeho zákonníka, člen občianskeho združenia (právnickej osoby) alebo štatutár občianskeho združenia v mene, ktorého úkony vykonáva, je zaviazaný z právneho úkonu sám, ak úmyselne prekročil rozsah právomocí a druhá zmluvná strana o tom nevedela alebo vedieť nemohla.

2.1. Vo svojom odvolaní uviedli, že z vykonaného dokazovania vyplynuli dve roviny právneho posúdenia veci, resp. ich návrhu, a to plnenie z vydania bezdôvodného obohatenia alebo plnenie z náhrady škody. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení vyslovil právny názor, že v prípade ak sa jedná o vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu neplatnej zmluvy, je nutné posudzovať pasívnu legitimitáciu, podľa subjektov neplatnej zmluvy. S danou argumentáciou, resp. právnym názorom sa nedá stotožniť, keďže súd neaplikoval správne ustanovenie § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka a tým došlo k nesprávne právnemu posúdeniu veci. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že Kúpna zmluva zo dňa 21.12.1999 spolu s Dodatkom č.1 zo dňa 9.3.2000 je nulitná, t.j. od počiatku sa na ňu hľadí ako keby nevznikla. Z daného vyplýva, že súd má aplikovať ustanovenie § 451 ods.2 Občianskeho zákonníka, kde bezdôvodným obohatením v danom prípade bude „plnenie bez právneho dôvodu“.

2.2. Žalobcovia citovali ustanovenie § 451 Občianskeho zákonníka z ktorých vyplýva, že „Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.“ Poukázali nato, že inštitút bezdôvodného obohatenia, resp. ochrany subjektov práv pred bezdôvodným obohatením má svoj primárny základ v ochrane vlastníckych práv k veci, t.j. ochrana proti tým, ktorí bezdôvodne vec užívajú,

disponujú s ňou alebo užívajú jej plody. Z logického výkladu záväzného právneho názoru odvolacieho súdu, by vyplývalo, že v prípade právnických osôb alebo nejakej formy zastúpenia, by z bezdôvodného obohatenia bola povinná iba zmluvná strana (právnická osoba alebo zastúpený), ktorá má povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie ale principiálne nie ten kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil (napr. konateľ, spoločník, zástupca a pod.), resp. bezdôvodné obohatenie zaviniť. Takýto právny názor je v príkrom rozpore s dikciou § 451 Občianskeho zákonníka a ustanovení čl.2 ods.2, čl.20 Ústavy Slovenskej Republiky. Daný právny názor týmto priamo zakladá nespravodlivosť, potvrdzuje bezprávie a nabáda k legalizácii bezdôvodného obohatenia, hoci aj formou trestnej činnosti. Žalovaní 1./ až 6./ (v čase podania návrhu) bez výnimky potvrdili, že prevzali plnenie od nich a toto plnenie si rozdelili na základe vopred dohodnutého kľúča, čím sa žalobcovia nedostali do dôkaznej núdze, ohľadom preukázania subjektov, ktorý sa bezdôvodne obohatili a ani preukázania výšky bezdôvodného obohatenia. Platná právna úprava, v zmysle ustanovenia § 451 ods.1 Občianskeho zákonníka (doslovný výklad), zakladá povinnosť každému kto sa na úkor iného obohatil, vydať bezdôvodné obohatenie, v znení § 458 ods.2 Občianskeho zákonníka, vydať aj úžitky z neho, pokiaľ nekonal dobromyseľne. Máme za to, že v zmysle vyššie uvedeného majú povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie a úžitky z neho žalovaní.

2.3. Čo sa týka náhrady škody poukázali vo svojom odvolaní na príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, keď mali zato, že v danom prípade je zodpovednosť za škodu daná protiprávnym konaním žalovaných 1./ až 4./ (pôvodne 1./až 6./) ale i N.. C. I.,. Splnené sú všetky zákonné podmienky a to protiprávne konanie (preukázané výsluchom svedkov žalovaných a listinnými dôkazmi), vzniknutá škoda (preukázaná znaleckým posudkom č.13/2008 vyhotovený znalcom Ing. Mgr. Jana Pecníková zo dňa 16.3.2008, celková škoda vyčíslená na sumu 22.500.000,- Sk), v príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a protiprávnym konaním (príčinná súvislosť vyplýva z už uvedených dôkazov k vzniknutej škode a protiprávneho konania). Deliktuálna spôsobilosť je individuálna so znakmi spolupôsobenia zainteresovaných osôb, ktoré konali úmyselne, za účelom dosiahnutia bezdôvodného obohatenia, resp. neoprávneného majetkového prospechu, čím naplnili znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 250 ods.1,5 Trestného zákona účinného 01.09.1999 do: 30.11.2000, čo jednoznačne vyplýva aj z Uznesenia zo dňa 12.2.2013, ČVS: ORP-262/OEK-PK-2012. Žalobcovia považovali za nesprávne právne posúdenie veci, resp. hmotnoprávne pochybenie súdu, ktorým priznal súd premlčanie nároku na náhradu škody, podľa § 100 a nasl. Občianskeho zákonníka. Podľa názoru súdu subjektívna premlčacia lehota uplynula 11.2.2011 a objektívna premlčacia doba 11.2.2012, pričom si škodu uplatnili až návrhom na pojednávaní zo dňa 22.5.2013. Prvoinštančný súd v tejto časti odôvodnenia rozhodnutia nesprávne aplikoval ustanovenia § 106 ods.2 Občianskeho zákonníka, nakoľko právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla. Je nesporné, že škoda vznikla najskôr (objektívna lehota) dňom právoplatnosti rozhodnutia OS BA III č.k. PK 5C/365/01 (t.č. OS PK č.k. 4C/843/2008) Rozsudkom zo dňa 2.2.2006, právoplatný a vykonateľný dňa 25.10.2007 a najneskôr dňom 11.2.2009 kedy sa o výške škody a o tom kto ju zaviniť, dozvedel (subjektívna lehota). Z daného vyplýva, že subjektívna lehota na uplatnenie škody uplynula dňom 11.2.2011 a objektívna lehota stále beží, resp. končí dňom 25.10.2017. Zároveň uviedli, že oni si prvá krát uplatnili plnenie z titulu náhrady škody už na pojednávaní dňa 11.2.2009 a rovnako aj vo vyjadrení k odvolaniu zo dňa 25.1.2011 a vo svojom vyjadrení dňa 22..5.2013 len precizovali uplatnenú škodu.

2.4. Žalobcovia namietali, že právnym názorom odvolacieho súdu tiež, že došlo k legalizácii bezprávia a k priamemu odmietnutiu spravodlivosti. Právna zodpovednosť fyzických osôb v danom prípade je založená na dvoch právnych dôvodoch s poukazom na ustanovenia § 20 ods.2, § 32 ods.1 Občianskeho zákonníka. Podľa vykonaného dokazovania bolo nadobúdateľom nehnuteľností združenie AMK SR AUTOMOTORŠPORTCENTRUM, Dubový vršok, 90201 Pezinok (napriek tomu, že už predtým zaniklo), ktoré je odlišným subjektom od AMŠC Pezinok. Je absolútne nepochybné, že všetci vyššie uvedení účastníci konania (vychádzajúc z ich svedeckých výpovedí a vyjadrení), Kúpnu zmluvou zo dňa 21.12.1999 spolu s Dodatkom č.1 zo dňa 9.3.2000 získali plnenie bez právneho dôvodu, nakoľko sami zaviazali AMŠC Pezinok k právam a právnym povinnostiam, ktoré vedome nemohli naplniť, teda zaviazali právnickú osobu k právam a právnym povinnostiam, ktorými nikdy nedisponovala. Z daného vyplýva, že sami prekročili svoje oprávnenia, t.j. v zmysle daných zmlúv sú zaviazaní na práva a právne povinnosti sami. Pre konanie vo veci samej je ale oveľa smerodajnejšie ustanovenie § 20a ods.4 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa ustanovenia Obchodného zákonníka o likvidácii obchodných spoločností primerane použijú aj na likvidáciu inej právnickej osoby, pokiaľ z ustanovení upravujúcich tieto právnické osoby nevyplýva niečo iné. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že sa primerane použijú všetky ustanovenia Obchodného zákonníka vzťahujúce sa na likvidáciu právnickej osoby a teda aj ustanovenie § 56 ods. 7 Obchodného zákonníka. Výklad vyššie uvedených ustanovení,

v znení právneho názoru odvolacieho súdu je v rozpore s teóriou práva, súdneho dotvárania práva, t.j. vyplňaniu „legis vacui“ v právnom systéme a v rozpore čl. 141 ods. 1, čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2.5. Vo svojom odvolaní namietali tiež procesné pochybenia, keď najzávažnejšieho procesného pochybenia, ktoré malo vplyv na priebeh a výsledok konania, sa súd dopustil v zmysle, vyslovenia právneho názoru, kedy v priebehu konania prejedikoval právny názor, že Kúpna zmluvou zo dňa 21.12.1999 spolu s Dodatkom č.1 zo dňa 9.3.2000 sú nulitné v plnom rozsahu, z vyššie uvedených dôvodov. Pričom v Rozsudku zo dňa 20.9.2013 v odôvodnení argumentuje vyhlásením iba čiastočnej neplatnosti Kúpnej zmluvy zo dňa 21.12.1999 spolu s Dodatkom č.1 zo dňa 9.3.2000, v zmysle Rozsudku zo dňa 2.2.2006, OS BA III č.k. PK 5C 365/01 (t.č. OS PK č.k. 4C 843/2008). Na absolútnu neplatnosť resp. nulitnosť právneho úkonu, súd prihliada z úradnej moci (ex officio), t.j. bez potreby návrhu alebo podnetu. Z daného vyplýva, že súd tým ako prejavil svoj právny názor, je počas konania viazaný, iba žeby sa preukázal opak, ak súd vyslovil, že považuje určitý právny úkon za nulitný, nemôže v ďalšom konaní argumentovať čiastočnou neplatnosťou takého právneho úkonu, hlavne nie keď posúdenie platnosti právneho úkonu (nulitnosti) je prejudiciálnou otázkou v konaní a pre výsledok konania rozhodujúce. Ďalší z radu procesných pochybení je povinnosť súdu pri posudzovaní náhrady škody, zaoberať sa osobitne zavinením osoby, ktorá škodu spôsobila, bez ohľadu na vykonané dokazovanie v inom konaní (trestné konanie).

2.6. Záverom namietali nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. v časti o trovách konania, nakoľko podľa ich názoru sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre aplikáciu § 150 ods. 1 O.s.p..

3. K odvolaniu žalobcov 1./2./ sa písomne vyjadrili žalovaní 1./2./3./4./, ktorí navrhli, aby odvolací súd prvoinštančný rozsudok v súlade s ust. § 219 O.s.p., ako vecne správny potvrdil z dôvodov, že žalobcovia neuviedli žiadne nové právne ani skutkové okolnosti, ktoré by zakladali dôvodnosť postupu v zmysle odvolania. Zároveň žiadali o priznanie odmeny za právne zastúpenie v odvolacom konaní, ktorá bude vyčíslená podľa počtu úkonov v odvolacom konaní.

4. Replika zo strany žalobcov k vyjadreniu žalovaných nebola podaná.

5. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 15. októbra 2015 č.k. 9Co/672/2013 -290 na odvolanie žalobcov 1./ a 2./ napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozsudku uviedol, že okresný súd vec správne právne posúdil, keď v zmysle § 451 ods. 1 a ods. 2 a § 457 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že žalovaní 1./ až 4./ nie sú pasívne vecne legitimovaní na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcom. Rovnako za správny považoval aj záver okresného súdu, že žalovaní nie je možné zaviazat' na zaplatenie žalovanej sumy titulom náhrady škody, lebo žalovanými bola dôvodne vznesená námietka premlčania tohto nároku. V tejto súvislosti sa nestotožnil s tvrdením žalobcov 1./ a 2./, že svoj nárok na plnenie z titulu náhrady škody si uplatnili prvý krát už na pojednávaní dňa 11. 2. 2009, resp. vo vyjadrení k odvolaniu z 25. 1. 2011. Právny zástupca žalobcov na pojednávaní 11. 2. 2009 len predniesol, že obsahom znaleckého posudku, ktorý založil do spisu, je vyčíslenie skutočnej škody, ktorú si nebudú uplatňovať v tomto konaní. Vo vyjadrení k odvolaniu žalobcovia 1./ a 2./ poukázali na ustanovenie § 420 Občianskeho zákonníka a uviedli, že ich ochrana smerujúca k dosiahnutiu ich úspechu v konaní môže vyplývať aj z ustanovení upravujúcich zodpovednosť za škodu. Odvolací súd hodnotil takéto uplatnenie nároku ako všeobecné, ktoré nebolo konkrétne a riadne špecifikované, a ktoré preto nemá za následok zastavenie plynutia premlčacej doby v zmysle § 112 Občianskeho zákonníka. Podľa odvolacieho súdu žalobcovia 1./ a 2./ si riadne uplatnili nárok titulom zodpovednosti za škodu až v písomnom podaní z 22. 5. 2013, keď sa alternatívne domáhali zaplatenia žalovanej sumy aj ako plnenia zo zodpovednosti za škodu. To znamená, že nárok uplatnili po uplynutí subjektívnej dvojročnej premlčacej doby. Rozsudok okresného súdu považoval preto za vecne správny a podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ho potvrdil. K návrhu žalobcov 1./ a 2./ na pripustenie dovolania uviedol, že vo veci boli právne otázky riešené v súlade s ustálenou súdnou praxou. Nebol preto dôvod na pripustenie dovolania v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p. Rozhodnutie o náhrade trov odvolacieho konania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 151 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

6. Proti predmetnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 9Co/672/2013 -290 podal dovolanie žalobca 1./ a Najvyšší súd SR ako súd dovolací uznesením č.k. 6Cdo/202/2016-387 zo dňa 29.11.2017 rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 15. októbra 2015 sp. zn. 9Co/672/2013 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že žalobcom bola odňatá možnosť konať pred súdom. Vo svojom rozhodnutí okrem iného dovolací súd uviedol, že v prípade začatia konania, či už na návrh, tak aj v prípade uplatnenia zmeny žaloby v už začatom konaní, sa s týmto procesným úkonom spájajú významné procesné i hmotnoprávne účinky. V zmysle ustanovenia § 112 Občianskeho zákonníka je takýmto hmotnoprávnym účinkom zastavenie plynutia premlčacej doby. Hmotnoprávne účinky zmeneného návrhu (týmto spôsobom novo uplatneného nároku alebo novo uplatnenej časti nároku) nastávajú dňom,

v ktorom súde došla písomná zmena žaloby, prípadne dňom, v ktorom žalobca urobil toto podanie ústne do zápisnice. Plynutie premlčacej doby sa v takomto prípade zastavuje týmto dňom a nie až dňom, kedy súd o tomto procesnom návrhu uznesením rozhodne. Takéto účinky nastávajú aj v prípade, ak podanie obsahujúce zmenu žaloby, je neúplné. Povinnosťou súdu totiž je vyzvať stranu sporu postupom podľa § 43 O.s.p. (§ 129 ods. 1 C.s.p.), a to aj v prípade, ak bola v konaní zastúpená advokátom, na odstránenie väd podania, ktorým bola zmena žaloby uplatnená. Nečinnosť, resp. nesprávny postup súdu v tomto smere nemôže byť z hľadiska účinkov takéhoto podania na ťarchu strany, a to zvlášť za situácie, keď je zrejmé, čoho sa zmena žaloby týka.

6.1. Dovolací súd poukázal nato, že v preskúmvanej veci žalobcovia 1./ a 2./ prostredníctvom svojho zástupcu doručili okresnému súdu dňa 27. januára 2011 podanie z 25. januára 2011 označené ako „Vyjadrenie k odvolaniu + oznámenie“, v ktorom uviedli, že ich ochrana smerujúca k dosiahnutiu účelu konania a úspechu v ňom môže vyplývať aj z ustanovení upravujúcich zodpovednosť za škody, konkrétne z ustanovení § 420 ods. 1, § 424, § 438 a § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Tvrdili v ňom, že zodpovednosť za škodu je daná protiprávnym konaním žalovaných, čo bolo preukázané výsluchom svedkov ako aj výsluchom samotných žalovaných, vzniknutou škodou preukázanou znaleckým posudkom vyhotoveným znalcom Ing. Mgr. Janou Pecníkovou a že medzi vzniknutou škodou a protiprávnym konaním žalovaných existuje príčinná súvislosť, keď žalovaní konali úmyselne za účelom dosiahnutia neoprávneného majetkového prospechu. Pokiaľ odvolací súd vyslovil názor, že takéto uplatnenie nároku na náhradu škody bolo prednesené len všeobecne, nebolo konkrétne a riadne špecifikované, v podstate ho hodnotil ako podanie neúplné a teda ako podanie vadné, ktoré neobsahovalo všetky zákonom požadované náležitosti návrhu na začatie konania, resp. návrhu na zmenu žaloby. Odvolací súd mal preto buď sám alebo prostredníctvom súdu prvej inštancie vyzvať žalobcov 1./ a 2./ postupom podľa § 43 ods. 1 O.s.p. na odstránenie väd tohto podania. Pokiaľ tak neurobil a žalobcom 1./ a 2./ neumožnil odstrániť vady tohto neúplného podania a následne za riadne uplatnenie nároku titulom zodpovednosti za škodu považoval až ich písomné podanie z 22. mája 2013, postupoval nesprávne, v rozpore s v tom čase platným ustanovením § 43 ods. 1 O.s.p. Podľa dovolacieho súdu tento nesprávny postup odvolacieho súdu nemôže byť na ujmu práv žalobcov prejavujúcich sa okrem iného tiež v tom, že účinky zmeny žaloby a teda zastavenie plynutia premlčacej doby, nenastali už doručením podania z 25. januára 2011. Ak odvolací súd v tomto prípade dospel k inému záveru, išlo o postup, ktorým nebola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov žalobcov 1./ a 2./, a teda rozhodnutie odvolacieho súdu bolo vydané v konaní, ktorému nepredchádzal zákonný postup (tzv. fair process). Uvedené vady v postupe odvolacieho súdu v podstate spôsobili, že žalujúcej strane bola odňatá reálna a efektívna možnosť súdnej ochrany, čím došlo k zmätočnosti vady v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p. Keďže dovolací súd bol povinný z úradnej moci na takúto vadu konania prihliadnúť a uvedená vada zakladá jednak prípustnosť a súčasne aj dôvodnosť dovolania, neostalo mu iné, než napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 449 ods. 2 C.s.p.).

7. Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež len „odvolací súd“) po zrušení jeho skoršieho potvrdzujúceho rozsudku Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) pre zistenie vady podľa § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p. rozsudkom zo 14. februára 2019 sp. zn. 9Co/35/2018 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil a žalovaným (aj vtedy 1./ až 4./) priznal náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v plnom rozsahu. Uviedol, že pokiaľ ide o posúdenie nároku žalobcov ako nároku na náhradu škody (neprihliadnuc na námietku premlčania, ktorú odvolací súd považoval za nepripustnú novotu v odvolacom konaní), nezistil protiprávne konanie žalovaných (ako radových členov združenia, keďže voči pôvodným žalovaným 1./ a 2./, ktorí konali za združenie, bolo konanie zastavené), čo je základný predpoklad vzniku zodpovednosti. Ďalej uviedol, že v danom prípade nebolo v konaní preukázané, že zo strany žalovaných došlo v zmysle § 20 ods. 2 v spojení s § 32 ods. 1 Občianskeho zákonníka k takému prekročeniu oprávnení, že by toto ich konanie nezaviazovalo právnickú osobu, ale priamo ich. Nebolo možné stotožniť sa ani s názorom, že by členovia združenia ručili za záväzky združenia aj po jeho zániku. Ďalej dodal, že v ust. § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka je zakotvená všeobecná skutková podstata bezdôvodného obohatenia. Konkrétne skutkové podstaty bezdôvodného obohatenia uvádza zákon v ust. § 451 ods. 2 a § 454 Občianskeho zákonníka. Jednou zo skutkových podstát je v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka plnenie získané z neplatného právneho úkonu, s ktorou skutkovou podstatou súvisí aj ďalšie ust. § 457 Občianskeho zákonníka. Ak je neplatným úkonom kúpna zmluva, čo je aj daný prípad, povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie zaťažuje účastníkov zmluvy (kupujúceho alebo predávajúceho), a nie iné osoby. Žiadna tretia osoba nemôže byť zaviazaná na vydanie plnenia, ktoré si účastníci poskytli na základe neplatnej kúpnej zmluvy. Samotná skutočnosť, že kúpna cena prijatá občianskym združením sa stala súčasťou jeho majetku a žalovaným ako členom združenia bolo poskytnuté určité plnenie z majetku

zduženia, je právne irelevantná. Tým, že občianske združenie získalo peňažné plnenie od žalobcov, bez ohľadu nato, či sa tak stalo na základe platného alebo neplatného právneho úkonu, tieto peňažné prostriedky sa stali súčasťou majetku občianskeho združenia zmiešaním (mixta). Ak následne získali žalovaní plnenie z majetku občianskeho združenia ako odmenu za prácu vykonanú v prospech združenia alebo z iného právneho titulu, platí, že žalovaní získali majetkový prospech od občianskeho združenia a nie od žalobcov a získali ho na základe iného právneho úkonu, ako na základe predmetnej kúpnej zmluvy (ktorú súd určil za neplatnú). Žalovaní neboli účastníkmi dvojstranného právneho úkonu - kúpnej zmluvy, preto nemohli z nej získať žiadne plnenie, a teda nie sú pasívne vecne legitimovaní na vydanie bezdôvodného obohatenia prijatím plnenia z neplatného právneho úkonu a nešlo tu ani o plnenie bez právneho dôvodu. Skutočnosť, že zmluva je absolútne neplatná, neznamená, že došlo k plneniu bez právneho dôvodu, lebo potom by vymedzenie skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia, a to plnenie z neplatného právneho úkonu, stratilo akékoľvek opodstatnenie. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania a dovolacieho konania bolo odôvodnené právne ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 453 ods. 3 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. a vecne úspechom žalovaných v odvolacom konaní v plnom rozsahu (nezistiac dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania). 8. Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 9Co/35/2018-429 zo dňa 14.2.2019 podali dovolanie žalobcovia 1./, 2./ Počas dovolacieho konania zomrel dňa 12.9.2019 pôvodne žalovaný 1./ C. Č., nar. XX. XX. XXXX a dňa XX.X.XXXX pôvodne žalovaný 3./ W. S., nar. XX. X. XXXX. Súd prvej inštancie Uznesením č.k. 7C/92/2008-544 zo dňa 16.3.2020 rozhodol o pokračovaní v konaní po zomrelom C. Č. s jeho nástupcami žalovanými 1./,7./,8/. Najvyšší súd SR ako súd dovolací uznesením č.k. 6Cdo/225/2020-601 zo dňa 23.8.2023 rozhodol, že v dovolacom konaní pokračuje na strane žalovaného 3./ s dedičmi pôvodného žalovaného 3./ neb. W. S., zomr. XX. I. XXXX, naposledy bytom v C., H. XXXX/XX, a to S. S., narodenou XX. N. XXXX, trvale bytom v C., H. XXXX/XX, V. I. S., narodeným X. N. XXXX, trvale bytom v C. I.U. XXXX/XX a J. S., narodenou XX. S. XXXX, trvale bytom v C., H. XXXX/XX. Zároveň rozhodol, že Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 14. februára 2019 sp. zn. 9Co/35/2018 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

8.1. Dovolací súd okrem iného čo sa týka zrušenia rozsudku odvolacieho súdu poukázal nato rozhodujúcou skutočnosťou tvoriacou základ pre rozhodnutie súdu sú aj právne normy, ktoré sú na konkrétny prípad aplikovateľné. Aj zo zásady iura novit curia („súd pozná právo“) možno vyvodit', že súd sa aj bez návrhu účastníka konania musí vyrovnáť so všetkými relevantnými právnymi normami, aplikovateľnými na konkrétny prípad. Možno rozoznávať napríklad situácie, kedy súd musí určiť relevantnú právnu normu aplikovateľnú na konkrétny prípad a musí ju vo svojom rozhodnutí zohľadniť a kedy súd po určení tejto právnej normy musí zohľadniť všetky časti právnej normy (napr. všetky časti hypotézy právnej normy). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (napr. IV. ÚS 77/02).

8.2. Z obsahu odvolania žalobcov vyplýva námietka, že vec je možné posúdiť vo vzťahu k jednotlivým členom združenia aj z pohľadu, či nejde o majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. S touto námietkou sa ale odvolací súd vôbec nevysporiadal, pričom je potrebné doplniť, že práve táto skutková podstata bezdôvodného obohatenia nachádza svoje uplatnenie v mimoriadnych prípadoch a umožňuje postihnúť majetkový prospech, ktorý bol nadobudnutý z hodnôt získaných spôsobom nejaviacim sa zlučiteľným s princípmi, na ktorých spočíva právny poriadok. Špecifický charakter tejto skutkovej podstaty otvára teda priestor pre dosiahnutie spravodlivého vypořádania práv dotknutých subjektov. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozsudku náležite nevysporiadal s argumentáciou žalobcov, ktorá si vyžadovala špecifickú odpoveď, a neskúmal vec z právne významných z hľadísk, preto porušil základné právo žalobcov na spravodlivý súdny proces, čím došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p..

8.3. Pre úplnosť dovolací súd dodal, že vo vzťahu k nároku žalobcov 1./ a 2./ ako náhrady škody považuje dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu za dostatočne odôvodnené (viď odsek 18. rozhodnutia odvolacieho súdu), keď zrozumiteľným spôsobom odvolací súd uviedol, z čoho vyvodil absenciu protiprávneho konania žalovaných (ako radových členov združenia) s poukazom i na prezumpciu nevinu (v ktorej súvislosti však zjavne je žiadúce zdôrazniť, že medzi pojmy protiprávnosť a nepoctivosť rozhodne nemožno klásť znamienko rovnosti, ale rozsah i obsah týchto pojmov je rozdielny).

9. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok platného a účinného od 1.7.2016 / ďalej len „C.s.p.“/ ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté predo dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

10. Po zrušení veci Najvyšším súdom SR odvolací súd poukazom na vyššie uvedené ustanovenie C.s.p. preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné.

11. V prvom rade odvolací súd zastáva názor, že nebolo potrebné nariadiť vo veci pojednávanie v zmysle § 385 C.s.p. keď nie je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovania a nevyžaduje si to ani dôležitý verejný záujem. Je potrebné v tomto smere zdôrazniť, že na poslednom pojednávaní konanom na odvolacom súde dňa 14.2.2019 odvolací súd v senáte v rovnakom zložení s totožnými stranami sporu aj s poukazom na ustanovenie § 65 C.s.p. podľa ktorého právny nástupcovia prijímajú stav konania ku dňu zániku procesnej subjektivity svojho právneho nástupcu už zopakoval a doplnil dokazovanie v zmysle § 204 C.s.p. a § 384 ods. 1, 2 C.s.p. čítaním listinných dôkazov (spisom Okresného súdu Pezinok sp. zn. 13 D 289/2009 po zomr. S. Č., Uznesením Okresného súdu Pezinok č.k. 13 D 451/2011-12 zo dňa 4.8.2011, Uznesením Okresného riaditeľstva PZ v Pezinku zo dňa 12.2.2013 ČVS: ORP-262/OEK-PK-2012). Rovnako vzhľadom na právny záver vyslovený v uznesení NS SR sp. zn. 6 Cdo 202/2016 (pozri odsek 6.,6.1) ohľadne zastavenia plynutia premlčacej doby, ktorá nastala dorúčením podania žalobcov z 25.1.2011, na tomto odvolacom pojednávaní poučil v zmysle § 382 C.s.p. strany sporu, že bude posudzovať uplatnený nárok vzhľadom na nedôvodne vznesenú námietku premlčania aj titulom nároku na náhradu škody s poukazom na splnenie predpokladov zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 a nasledujúce Občianskeho zákonníka a vyzval strany sporu aby sa k tomuto vyjadrili.

11.1. Žalobcovia sa po poučení na tomto pojednávaní vyjadrili v tom zmysle, že trvali na tom, že nesúhlasia s právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v zrušujúcom uznesení, že v prípade ak sa jedná o vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu neplatnej zmluvy, je nutné posudzovať pasívnu legitimitáciu, podľa subjektov neplatnej zmluvy. Trvali na tom, že ak je Kúpna zmluva zo dňa 21.12.1999 spolu s Dodatkom č.1 zo dňa 9.3.2000 absolútne neplatná, je nulitná, t.j. od počiatku sa na ňu hľadí ako keby nevznikla a z daného vyplýva, že súd má aplikovať ustanovenie § 451 ods.2 Občianskeho zákonníka, kde bezdôvodným obohatením v danom prípade bude „plnenie bez právneho dôvodu“. K náhrade škody uviedli, že sú splnené sú všetky zákonné podmienky a to protiprávne konanie (preukázané výsluchom svedkov žalovaných a listinnými dôkazmi) spočívajúce v tom, že žalovaní na členskej schôdzi hlasovali za prerozdelenie peňazí, vzniknutá škoda (preukázaná znaleckým posudkom č.13/2008 vyhotovený znalcom Ing. Mgr. Jana Pecníková zo dňa 16.3.2008, celková škoda vyčíslená na sumu 22.500.000,- Sk), v príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a protiprávnym konaním (príčinná súvislosť vyplýva z už uvedených dôkazov k vzniknutej škode a protiprávneho konania). Pôvodne žalovaní 1./,2./,4./ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne na pojednávaní trvali na námietke premlčania, keď mali zato, že námietka premlčania je dôvodná vzhľadom márne uplynutie objektívnej premlčacej doby. K náhrade škody namietali, že nebol preukázané predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu, keď nebolo preukázané protiprávne konanie žalovaných.

11.2. Na uvedenú nanovo vznesenú námietku premlčania vznesenú pôvodne žalovanými 1./,2./,4./ odvolací súd neprihliadol, keďže sa podľa jeho názoru jedná o neprípustnú novotu v odvolacom konaní podľa § 366 C.s.p. V prejednávanej veci bola právnym zástupcom žalovaných JUDr. Pavlom Mičunkom ešte za účinnosti O.s.p. na pojednávaní dňa 22.5.2013 vznesená všeobecná námietka premlčania, ktorú súd prvej inštancie vyhodnotil ako dôvodnú, keď mal zato, že subjektívna premlčacia lehota na náhradu škody uplynula dňa 12.02.2011 a objektívna premlčacia lehota dňa 12.2.2012. Vzhľadom na princíp okamžitej aplikability vyjadrený v ustanovení § 470 ods. 1 C.s.p. treba v zmysle citovaného ustanovenia § 366 C.s.p. prihliadať aj na novoty v odvolacom konaní. Podľa tohto ustanovenia prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd zastáva názor, že ďalšia procesná obrana žalovaných 1./,2./,4./ spočívajúca nanovo odôvodnenej námietky premlčania by prichádzala do úvahy v zmysle písm. d) citovaného ustanovenia a je nesporné, že túto procesnú obranu mohli žalobcovia uplatniť počas konania na súde prvej inštancie, k čomu ale nedošlo. Na diskvalifikáciu novoty postačí aj opomenutie jej skoršieho uvedenia zavinením z nedbanlivosti čo je aj daný prípad a preto odvolací súd na túto ďalšiu procesnú obranu nanovo zdôvodnenú námietku premlčania neprihliadol.

12. Žalobcovia 1./ a 2./ sa v konaní domáhali voči žalovaným pôvodne 1./ až 6./, v čase vydania napadnutého rozsudku voči žalovaným 1./ až 4./, (v súčasnosti žalovaní 1./ až 8./) zaplata sumy 99.581,76 € spoločne a nerozdielne spolu s príslušenstvom titulom získania bezdôvodného obohatenia z absolútne neplatného právneho úkonu, resp. podľa názoru dovolacieho súdu (pozri odsek 8.1 až 8.3.)

z nepoctivých zdrojov, alternatívne sa domáhali uloženia povinnosti pôvodne žalovanému 1./ zaplatiť sumu 11.949,81 €, žalovanému 2./ sumu 19.916,35 €, žalovanému 3./ sumu 6.970,72 € a žalovanému 4./ sumu 5.974,91 € spolu s príslušenstvom z titulu náhrady škody.

13. Podľa § 451 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

13.1. Podľa § 457 Občianskeho zákonníka ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

13.2. Podľa § 420 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

13.3. Podľa § 106 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

14. Ako už bolo uvedené vyššie súd prvej inštancie žalobu zamietol, keď v zmysle § 451 ods. 1 a ods. 2 a § 457 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že v čase vydania napadnutého rozsudku žalovaní 1./ až 4./ nie sú pasívne vecne legitimovaní na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcom a žalovaných nie je možné zaviazat' na zaplatenie žalovanej sumy titulom náhrady škody, lebo žalovanými bola dôvodne vznesená námietka premlčania tohto nároku. S uvedeným závermi súdu prvej inštancie o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie odvolací súd súhlasí a ďalej považuje za potrebné uviesť nasledovné skutočnosti.

15. K nedôvodnosti žaloby, ktorou sa žalobcovia domáhali vydania bezdôvodného obohatenia titulom získania bezdôvodného obohatenia z absolútne neplatného právneho úkonu a k odvolacím námietkam žalobcov odvolací súd uvádza, že po oboznámení sa s obsahom spisu má zato, že súd prvej inštancie po odstránení nedostatkov, ktoré boli súdu prvej inštancie vytýkané odvolacím súdom v zrušujúcom uznesení č.k. 9Co/139/2011-163 a viazaný právnym názorom odvolacieho súdu riadne zistil skutkový stav veci v zmysle § 153 ods. 1 O.s.p. platného v čase vydania napadnutého rozsudku (ďalej len „O.s.p.“) a vec správne právne posúdil, keď s poukazom na vyššie citované ustanovenie § 451 ods. 1,2, § 457 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že žalovaní 1./ až 4./ nie sú pasívne vecne legitimovaní na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcom. Odvolací súd zastáva názor, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie v tejto patričným spôsobom odôvodnil / § 157 ods. 2, 3 Os.p. / a odvolací súd sa v tejto časti v zmysle § 387 ods. 2 C.s.p. s odôvodnením napadnutého rozsudku stotožňuje.

15.1. Odvolací súd poukazuje nato, že v ustanovení § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka je zakotvená všeobecná skutková podstata bezdôvodného obohatenia. Bezdôvodné obohatenie zákon chápe ako záväzok, z ktorého vzniká tomu, kto sa obohatil, povinnosť vydať to, o čo sa bezdôvodne obohatil, a právo toho, na koho úkor k obohateniu došlo, požadovať vydanie toho, o čo sa povinný obohatil. Konkrétne skutkové podstaty bezdôvodného obohatenia uvádza zákon v ustanoveniach § 451 ods. 2 a § 454 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o vzájomný vzťah všeobecnej skutkovej podstaty (§ 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a osobitných skutkových podstát (§ 451 ods. 2 a § 454 Občianskeho zákonníka), odvolací súd zastáva názor, ustanovenie § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyslovuje len zásadu občianskeho práva neobohacovať sa na úkor iného a až ustanovenia § 451 ods. 2 a § 454 Občianskeho zákonníka taxatívne upravujú vlastné skutkové podstaty vzniku záväzkového právneho vzťahu bezdôvodného obohatenia (pozri R 25/1986).

15.2. Jednou zo skutkových podstát je v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka plnenie získané z neplatného právneho úkonu s ktorou skutkovou podstatou súvisí aj ďalšie ustanovenie § 457 Občianskeho zákonníka. Ak je neplatným úkonom kúpna zmluva, čo je aj daný prípad, logicky povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie zaťažuje účastníkov zmluvy / kupujúceho alebo predávajúceho / a nie iné osoby. Žiadna tretia osoba nemôže byť zaviazaná na vydanie plnenia, ktoré si účastníci poskytli na základe neplatnej kúpnej zmluvy, pretože ako neúčastník neplatného právneho úkonu z neho ani nemohla žiadne plnenie získať. Samotná skutočnosť, že kúpna cena prijatá občianskym združením sa stala súčasťou jeho majetku a žalovaným ako členom združenia bolo poskytnuté určité plnenie z majetku združenia je právne irelevantné. Tým, že občianske združenie získalo peňažné plnenie od žalobcov, bez ohľadu nato, či sa tak stalo na základe platného alebo neplatného právneho úkonu, tieto peňažné prostriedky sa stali súčasťou majetku občianskeho združenia zmiešaním / mixta /. Ak následne získali žalovaní plnenie z majetku občianskeho združenia ako odmenu za prácu vykonanú v prospech združenia alebo z iného právneho titulu, vždy platí, že žalovaní získali majetkový prospech od občianskeho združenia a nie od žalobcov a získali ho na základe iného právneho úkonu, ako podľa

predmetnej kúpnej zmluvy, ktorú súd posúdil ako neplatnú. Pôvodne žalovaní neboli účastníkmi striktné dvojstranného právneho úkonu - kúpnej zmluvy a preto nemohli z nej získať nijaké plnenie a teda nie sú pasívne vecne legitimovaní na vydanie bezdôvodného obohatenia prijatím plnenia z neplatného právneho úkonu.

15.3. Odvolací súd zastáva názor, že pôvodne žalovaní sa na úkor žalobcov bezdôvodne neobohatili, keď od nich prijali plnenie bez právneho dôvodu, tak ako to namietali v odvolaní žalobcovia. O plnenie bez právneho dôvodu, ide vtedy, ak sa niekomu poskytlo plnenie bez právneho dôvodu (*conditio indebiti*). Ide o prípady, keď právny dôvod, ktorý by zakladal právo na plnenie (niečo dať, niečo vykonať v prospech inej osoby), neexistoval od začiatku. Plnenie môže spočívať v tom, že sa poskytla nejaká vec (peniaze), postúpila pohľadávka, zriadilo právo, vykonala nejaká práca atď. bez toho, aby na to existoval právny titul (napr. zmluva) čo ale nie je daný prípad. Bezdôvodné obohatenie môže spočívať v tom, že a) ten kto plnil, predpokladal právny dôvod, avšak v skutočnosti od začiatku žiadny právny dôvod nebol (napr. ak niekto zaplatil inému určitú peňažnú sumu bez existencie právneho dôvodu), alebo b) ten, kto už raz splnil dlh, plnil v omyle ten istý dlh ešte raz, c) ak niekto plnil na základe právneho dôvodu, ktorý dodatočne odpadol (napr. v dôsledku jednostranného odstúpenia od zmluvy alebo výpovede zmluvy). Samotná skutočnosť, že zmluva je absolútne neplatná, neznamená, že došlo k plneniu bez právneho dôvodu, lebo potom by vymedzenie skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia a to plnenie z neplatného právneho úkonu stratilo akékoľvek opodstatnenie.

16. K uplatnenému nároku žalobcov titulom náhrady škody odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že s poukazom na ustanovenie § 390 Cs.p., ktoré stanovuje povinnosť odvolacieho súdu rozhodnúť vo veci a po vyriešení otázky o nedôvodnosti vznesenej námietky premlčania v súlade s právnym názorom dovolacieho súdu odvolací súd posudzoval uplatnený aj z titulu náhrady škody o čom boli strany sporu na odvolacom pojednávaní dňa 14.2.2019 v zmysle § 382 C.s.p. poučené a vyzvané aby sa k tomu vyjadrili (pozri odsek 11.,11.1.). Odvolací súd skúmal v zmysle § 420 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu, ktorými sú porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou a zavinenie a dospel k nasledujúcim záverom.

16.1. Žalobcovia počas konania na súde prvej inštancie ako aj v odvolaní trvali na tom, že v danom prípade je zodpovednosť za škodu daná protiprávnym konaním v čase vydania napadnutého rozsudku žalovaných 1./ až 4./ (pôvodne 1./až 6./) ale i N.. C. I.. Splnené sú všetky zákonné podmienky a to protiprávne konanie (preukázané výsluchom svedkov - žalovaných a listinnými dôkazmi), vzniknutá škoda (preukázaná znaleckým posudkom č.13/2008 vyhotovený znalcom Ing. Mgr. Jana Pecníková zo dňa 16.3.2008, celková škoda vyčíslená na sumu 22.500.000,- Sk), v príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a protiprávnym konaním (príčinná súvislosť vyplýva z už uvedených dôkazov k vzniknutej škode a protiprávneho konania). Poukazovali na to, že žalovaní konali úmyselne, za účelom dosiahnutia bezdôvodného obohatenia, resp. neoprávneného majetkového prospechu, čím naplnili znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 250 ods.1,5 Trestného zákona účinného 01.09.1999 do 30.11.2000, čo jednoznačne vyplýva aj z Uznesenia zo dňa 12.2.2013, ČVS: ORP-262/OEK-PK-2012. Na odvolacom pojednávaní 14.2.2019 žalobcovia prostredníctvom právneho zástupcu doplnili, že k porušeniu povinnosti zo strany žalovaných došlo tým, že na členskej schôdzi hlasovali za prerozdelenie peňazí.

16.2. Odvolací súd v prvom rade poukazuje vo vzťahu k osobe N.. C. I., že tento nie je stranou sporu a preto nie je dôvod u neho skúmať predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. Vo vzťahu v čase vydania napadnutého rozsudku k žalovaným 1./ až 4./ odvolací súd po oboznámení sa s obsahom mal zato, že v danom prípade ich protiprávne konanie nebolo preukázané. Za protiprávne konanie žalovaných 1./ až 4./ bez ďalšieho nemožno považovať tú skutočnosť, že na členskej schôdzi hlasovali za prerozdelenie peňazí, keď tak postupovali striktné a v súlade so Stanovami občianskeho združenia AMŠC Pezinok bod 6, druhý odsek podľa ktorého o použití nadobudnutých finančných prostriedkov rozhoduje členská schôdza v súlade so všeobecne záväznými finančnými a právnymi predpismi týmito stanovami. Odvolací súd aj s poukazom aj na závery uvedené nižšie (pozri odsek 16.3.) zastáva jednoznačný záver, že žiadne iné protiprávne konanie žalovaných 1./ až 4./ ako radových členov združenia nebolo v konaní preukázané.

16.3. Žalobcovia poukazovali aj nato, že protiprávne konanie žalovaných 1./ až 4./ bolo konštatované aj v Uznesení Okresného riaditeľstva PZ v Pezinku zo dňa 12.2.2013 ČVS: ORP-262/OEK-PK-2012. Odvolací súd na odvolacom pojednávaní dňa 14.2.2019 zopakoval dokazovanie čítaním tohto listinného dôkazu a zistil, že trestné stíhanie, ktoré bolo začaté podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku za trestný čin "Podvod" spáchaný spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 5 Trestného zákona bolo zastavené, pretože v trestnom stíhaní nemožno pokračovať a musí byť zastavené, nakoľko prišlo k

jeho premlčaniu. V odôvodnení tohto uznesenie príslušný vyšetrovateľ okrem iného skonštatoval, že v prípravnom konaní bolo dostatočne preukázané, že úmyselným podvodným konaním členov AMŠC Pezinok a to G. U. a S. Č. (prip. aj iných osôb) bola manželom W.Ý. spôsobená škoda vo výške najmenej 3.000.000,-Sk. Trestná zodpovednosť ostatných členov AMŠC Pezinok ako aj N. C. I. a N. Y. R. mala byť predmetom ďalšieho vyšetrovania. Uznesením Okresného riaditeľstva PZ nie je súd viazaný, keďže podľa § 193 Cs.p. (predtým § 135 ods. 1 O.s.p.) je súd viazaný iba výrokom rozhodnutia príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihniteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal. Aj keď týmto uznesením odvolací súd nie je viazaný v súlade so závermi vyšetrovateľa odvolací súd zastáva názor, že o prípadnom protiprávnom konaní a teda o prípadnej zodpovednosti za škodu by v danom prípade bolo možné uvažovať iba v prípade osôb, ktoré boli oprávnené konať za občianske združenie AMŠC Pezinok a teda ktoré aj pri uzavretí neplatnej kúpnej zmluvy za občianske združenie aj konali a nie v prípade radových členov združenia.. Týmito osobami oprávneným konať za združenie boli G. U., predseda (pôvodne žalovaný 1./) a S. Č., správca (pôvodne žalovaný 2./).

16.3.1. G. U. (pôvodne žalovaný 1./) zomrel dňa 18.4.2011, dedičské konanie bolo Uznesením Okresného súdu Pezinok č.k. 13D/451/2011-12, Dnot 161/2011 zo dňa 4.8.2011 zastavené v zmysle § 175h ods. 2 O.s.p. pre nemajetnosť a Uznesením Okresného súdu Pezinok č.k. 7 C /92/2008-228 zo dňa 20.8.2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 13.9.2013 bolo konania voči jeho právnym nástupcom J. U., Z. U., C. U. zastavené z dôvodu späťvzatia žaloby voči nim. S. Č., (pôvodne žalovaný 2./) zomrel dňa XX.X.XXXX, dedičské konanie bolo Uznesením Okresného súdu Pezinok č.k. 13D/289/2009-8, Dnot 239/2009 zo dňa 4.8.2011 zastavené v zmysle § 175h ods. 1 O.s.p. pre nemajetnosť a Uznesením Okresného súdu Pezinok č.k. 7 C /92/2008-167 zo dňa 11.8.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 10.9.2010 bolo konania voči S. Č. ako žalovanému 2./ zastavené pre späťvzatie žaloby voči nemu. Záverom odvolací súd k uvedeným skutočnostiam len dodáva, že v prípade oboch pôvodne žalovaných 1./,2./ bolo dedičské konania zastavené pre nemajetnosť, nie sú majetkoví právny nástupcovia ktorí by mohli zodpovedať za škodu, ktoré vznikla žalobcom a preto do úvahy neprichádza v zmysle § 470 Občianskeho zákonníka ani prípadná zodpovednosť ich dedičov za ich záväzky.

16.4. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že návrhu žalobcov nie je možné vyhovieť ani v prípade nároku, ktorí si uplatňovali titulom náhrady škody, keď v prípade žalovaných 1./ až 4./ nebol preukázaný základný predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu a to ich protiprávne konanie. Ak teda súd prvej inštancie žalobu zamietol v celom rozsahu rozhodol vo výroku vecne, aj keď v prípade uplatneného nároku z titulu náhrady škody z iného dôvodu a to vznesenej námietky premlčania.

17. Za nedôvodné považuje odvolací súd aj námietky žalobcov ohľadne legalizácia bezprávia. Žalobcovia mali zato, že právna zodpovednosť fyzických osôb v danom prípade je založená na dvoch právnych dôvodoch s poukazom na ustanovenia § 20 ods.2, § 32 ods.1 Občianskeho zákonníka a § 20a ods.4 Občianskeho zákonníka.

17.1. Žalobcovia tvrdili, že je absolútne nepochybné, že všetci vyššie uvedený účastníci konania na strane žalovaných (vychádzajúc z ich svedeckých výpovedí a vyjadrení), Kúpnu zmluvou zo dňa 21.12.1999 spolu s Dodátkom č.1 zo dňa 9.3.2000 získali plnenie bez právneho dôvodu, nakoľko sami zaviazali AMŠC Pezinok k právam a právnym povinnostiam, ktoré vedome nemohli naplniť, teda zaviazali právnickú osobu k právam a právnym povinnostiam, ktorými nikdy nedisponovala. Z daného vyplýva, že sami prekročili svoje oprávnenia, t.j. v zmysle daných zmlúv sú zaviazaní na práva a právne povinnosti sami. Odvolací súd má zato, že v danom prípade nebolo v konaní preukázané, že so strany žalovaných došlo v zmysle v zmysle § 20 ods.2 v spojení s § 32 ods.1 Občianskeho zákonníka k takému prekročeniu svojich oprávnení, že by toto ich konanie nezaväzovalo právnickú osobu, ale priamo ich a preto táto obrana žalobcov zostala len v rovine tvrdení. Záverom odvolací súd k tejto otázke dodáva, že v prípadoch, keď pri excese nejde o právny úkon právnickej osoby, treba právny úkon považovať za právny úkon toho, kto ho urobil. Aby však takýto právny úkon bol platný, treba, aby spĺňal všetky všeobecné podmienky, ktoré Občiansky zákonník vyžaduje pre platnosť právneho úkonu. Väčšinou pôjde o právny úkon neplatný podľa § 37 Občianskeho zákonníka, lebo tomu, kto sa dopustil excesu, zrejme nejde o to, aby bol z právneho úkonu zaviazaný, takže taký úkon trpí vadou vôle (nedostatok vážnosti). To znamená, že ak by v konaní aj bolo preukázané prekročenia oprávnení žalovaných, tento ich úkon by bol rovnako absolútne neplatný pre nedostatok vážnosti vôle.

17.2. Pokým žalobcovia v odvolaní namietali, že zodpovednosť žalovaných je založená aj s poukazom na ustanovenia § 20a ods.4 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 56 ods. 7 Obchodného zákonníka k tomu odvolací súd dodáva, že citované ustanovenie § 20a ods. 4 odkazuje na primerané použitie ustanovení Obchodného zákonníka o likvidácii obchodných spoločností, t.j. na ustanovenia,

ktoré upravujú priebeh likvidácie. Ustanovenia upravujúce priebeh likvidácie sú obsiahnuté v § 70-75a Obchodného zákonníka. Medzi týmito ustanoveniami však pravidlo podľa § 56 ods. 7 Obchodného zákonníka uvedené nie je a samotného priebehu likvidácie sa toto ustanovenie ani netýka a preto § 20a ods. 4 neodkazuje na použitie § 56 ods. 7 Obchodného zákonníka. Nadovšetko ustanovenie § 20a ods. 4 hovorí o primeranej aplikácii ustanovení Obchodného zákonníka. Spoločníci obchodných spoločností sa stávajú jej členmi za účelom dosiahnutia majetkového prospechu / podiel na zisku /. Naopak členovia občianskych združení sa stávajú členmi z iných dôvodov; účel získania majetkového prospechu zákon č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov pojmovovo vylučuje / § 1 ods. 3 písm. b /. Kým teda ručenie spoločníkov obchodnej spoločnosti po jej zániku má legitímne opodstatnenie, v prípade občianskych združení takýto legitímny dôvod nie je a preto vychádzajúc z primeranej aplikácie podľa § 20a ods. 4 ustanovenie § 56 ods. 7 Obchodného zákonníka nie je v danom prípade aplikovateľné.

17.3. Bez právneho významu sú námietky žalobcov, že združenie AMK SR AUTOMOTORŠPORTCENTRUM, Dubový vŕšok, 90201 Pezinok bolo odlišným subjektom od AMŠC Pezinok, že AMŠC Pezinok nebolo jeho nástupníckou spoločnosťou a preto nemohlo nehnuteľnosť vydržať. Uvedená skutočnosť nemá priamy vplyv na predmet konania, lebo bez ohľadu na túto skutočnosť, bola kúpna zmluva zo dňa 21.12.1999, uzatvorená medzi žalobcami 1./2./ a AUTO - MOTO - ŠPORT - CENTRUM Pezinok, so sídlom Pezinok, Fajdalská cesta, v časti prevodu vlastníctva k pozemku - parc. č. XXXX - ostatné plochy o výmere 18206 m², aj tak určená za neplatnú.

18. Žalobcovia v odvolaní poukazovali aj na procesné pochybenia, ktoré mali podľa vychádzať z vyslovenia nesprávneho právneho názoru odvolacieho súdu a následne z nesprávneho právneho posúdenia veci prvoinštančným súdom. Odvolací súd poukazuje nato, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd zastáva názor, že prvoinštančný súd vzhľadom na zistený skutkový stav veci dospel k správnym právnym záverom ohľadne nedostatku pasívnej legitímácie žalovaných na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom získania bezdôvodného obohatenia z absolútne neplatného právneho úkonu a odvolací súd k záveru o nedôvodnosti žaloby titulom náhrady škody. Skutkové a právne závery súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Odvolací súd záverom len dodáva, že nezistil žiadne iné procesné vady v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré sa týkajú procesných podmienok v zmysle 380 ods. 2 C.s.p. aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

19. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené zastal názor, že nemá dôvod odchyliť sa od svojich právnych záverov vyslovených vo svojom rozsudku č. k. č.k. 9Co/35/2018-429 zo dňa 14.2.2019 a to aj vzhľadom na závery dovolacieho súdu v uznesení č.k. 6Cdo/225/2020-601 zo dňa 23.8.2023, ktorý zrušil rozsudok odvolacieho súdu len pre absenciu riadneho odôvodnenia, keďže odvolací súd sa nedostatočne vysporiadal s námietkou žalobcov, že vec je možné posúdiť vo vzťahu k jednotlivým členom združenia aj z pohľadu, či nejde o majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov (pozri odsek 8.2., 8.3.). Naviac osobitne dovolací súd vo vzťahu k nároku žalobcov 1./ a 2./ ako náhrady škody uviedol, že považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za dostatočne odôvodnené, keď zrozumiteľným spôsobom odvolací súd uviedol, z čoho vyvodil absenciu protiprávneho konania žalovaných (ako radových členov združenia) s poukazom i na prezumpciu neviny.

20. K záverom dovolacieho súdu, že odvolací súd sa nedostatočne vysporiadal s námietkou žalobcov, že vec je možné posúdiť vo vzťahu k jednotlivým členom združenia aj z pohľadu, či nejde o majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov (pozri odsek 8.2., 8.3.) považuje odvolací súd uviesť, že podľa jeho názoru z obsahu odvolania žalobcov (č.l. 262 až 271 spisu) nevyplýva, že by žalobcovia žiadali posúdiť majetkový prospech žalovaných ako jednotlivých členov združenia aj z pohľadu, či nejde o majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. V odvolaní okrem citácie ustanovenia § 451 Občianskeho zákonníka („Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.“) zo strany žalobcov nie je o tom žiadna iná zmienka. Odvolací súd napriek uvedenému viazaný právnym názorom dovolacieho súdu v zmysle § 455 C.s.p. vo vzťahu k

majetkovému prospechu jednotlivých členov združenia získanému z nepoctivých zdrojov zastáva názor, že zo strany žalovaných 1./ C. Č.Z., nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX.X.XXXX, 2./ M. Č., nar. XX. X. XXXX, 3./ W. S., nar. XX. X. XXXX, zomr. XX.X.XXXX, 4./ N.Á. C., nar. XX. X. XXXX nedošlo na úkor žalobcov k bezdôvodnému obohateniu ani na základe tejto skutkovej podstaty.

20.1. Pojem „nepoctivý zdroj“ zákon nevymedzuje. Podľa súdnej praxe sa za nepoctivý zdroj považuje zdroj, ktorý nie je právnym poriadkom uznaný. Ide predovšetkým o prípady, kedy je prospech získaný trestnou činnosťou, nezákonným podnikaním, špekuláciou, obchodovaním s pašovaným tovarom, prípadne činnosťou, ktorá síce nedosahuje intenzitu trestnej činnosti, alebo z rôznych dôvodov trestne nepostihnuteľné skutky (pre nepríčetnosť páchatel'a, amnestiu a podobne), ktoré sú však v rozpore s dobrými mravmi. Nepoctivosť zdroja musí preukazovať ten, kto žiada vydanie bezdôvodného obohatenia. Povinnosť vydať majetkový prospech z nepoctivých zdrojov vzniká podľa zákona tomu, kto ho získal. Tým je ten, kto svojou činnosťou nadobudol majetkový prospech na úkor iného takým spôsobom, ktorý nie je v právnom poriadku uznaným dôvodom nadobúdania majetkových hodnôt. Ak následne nadobudne predmet majetkového prospechu tretia osoba, povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie na ňu s predmetom bezdôvodného obohatenia neprechádza, lebo zodpovednostný záväzkový vzťah vzniká podľa zákona len medzi tým, kto sa bezdôvodne obohatil, a tým, na úkor ktorého bezdôvodné obohatenie kvalifikovaným spôsobom vzniklo. Tým však nie je vylúčené domôcť sa voči tejto tretej osobe vydanie predmetu bezdôvodného obohatenia žalobou z titulu silnejšieho (obvykle vlastníckeho) práva, ak to povaha predmetu bezdôvodného obohatenia pripúšťa. Inými slovami povedané, vecná legitímácia (či už aktívna alebo pasívna) v prípade bezdôvodného obohatenia získaného vo forme majetkového prospechu z nepoctivých zdrojov je daná iba medzi tým, kto ho získal činnosťou, s ktorou nie je spájaný právom uznaný dôvod nadobúdania hodnôt, a tým, na ktorého úkor bol majetkový prospech takýmto neuznaným spôsobom získaný (pozri napr. rozhodnutie NS ČR sp. zn. 33Odo/79/2006).

20.2. S poukazom na uvedené odvolací súd v prvom rade má zato, že žalobcovia, ktorí žiadajú vydanie bezdôvodného obohatenia nepreukázali nepoctivosť zdroja, keďže v odvolaní týmto ani neargumentovali. Naviac aj pri vydaní bezdôvodného obohatenia na základe tejto skutkovej podstaty stále platí, že zodpovednostný záväzkový vzťah vzniká podľa zákona len medzi tým, kto sa bezdôvodne obohatil, a tým, na úkor ktorého bezdôvodné obohatenie kvalifikovaným spôsobom vzniklo. V prejednávanej príhode sa bezdôvodne obohatilo občianske združenie (odlišný subjekt od žalovaných) a to na úkor žalobcov. Ak následne nadobudli predmet majetkového prospechu v čase vydania napadnutého rozsudku žalovaní 1./ C. Č., nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX.X.XXXX, 2./ M. Č., nar. XX. X. XXXX, 3./ W. S., nar. XX. X. XXXX, zomr. XX.X.XXXX, 4./ N. C., nar. XX. X. XXXX ako ďalšie subjekty t.j. tretie osoby ako odmenu za prácu vykonanú v prospech združenia alebo z iného právneho titulu tak povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie na ne s predmetom bezdôvodného obohatenia neprechádza a teda v konaní nie sú pasívne vecne legitimovaní. Odvolací súd považuje za potrebné okrem nedostatku pasívnej legitímácie žalovaných tiež zdôrazniť, že za konanie žalovaných 1./ až 4./ ktoré by nieslo znaky nepoctivosti, resp. by bolo v rozpore s dobrými mravmi nie je možné považovať konanie kedy na členskej schôdzi hlasovali za prerozdelenie peňazí. Žalovaní postupovali striktnie a v súlade so Stanovami občianskeho združenia AMŠC Pezinok bod 6, druhý odsek podľa ktorého o použití nadobudnutých finančných prostriedkov rozhoduje členská schôdza v súlade so všeobecne záväznými finančnými a právnymi predpismi týmito stanovami. Pri celkovom hodnotení nepoctivosti zdrojov treba mať na zreteli, že tu platí domnienka poctivosti zdroja bezdôvodného obohatenia, a preto musí nepoctivosť zdroja preukázať ten, kto sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia na základe ustanovení § 451 ods. 2, § 456 Občianskeho zákonníka a toto sa žalobcom preukázať nepodarilo.

20.3. Odvolací súd nespochybňuje, že nie je vylúčené domôcť sa voči tejto tretej osobe vydanie predmetu bezdôvodného obohatenia žalobou z titulu silnejšieho (obvykle vlastníckeho) práva, ak to povaha predmetu bezdôvodného obohatenia pripúšťa ak konanie tretej osoby vykazuje znaky nepoctivosti. Ako už bolo uvedené konanie žalovaných 1./ až 4./ ako tretích osôb tieto znaky nepoctivosti nevykazuje. Za takéto konanie, ktoré nesie znaky nepoctivosti by bolo možné považovať iba konanie osôb, ktoré boli oprávnené konať za občianske združenie AMŠC Pezinok a teda ktoré aj pri uzavretí neplatnej kúpnej zmluvy za občianske združenie aj konali a nie v prípade radových členov združenia.. Týmito osobami oprávneným konať za združenie boli G. U., predseda (pôvodne žalovaný 1./) a S. Č., správca (pôvodne žalovaný 2./). Ako už bolo uvedené vyššie (pozri odsek 16.3.1.) G. U. zomrel dňa XX.X.XXXX, dedičské konanie bolo Uznesením Okresného súdu Pezinok č.k. 13D/451/2011-12, Dnot 161/2011 zo dňa 4.8.2011 zastavené v zmysle § 175h ods. 2 O.s.p. pre nemajetnosť a Uznesením Okresného súdu Pezinok č.k. 7C//92/2008-228 zo dňa 20.8.2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa

13.9.2013 bolo konania voči jeho právnym nástupcom J. U., Z. U., C. U. zastavené z dôvodu späťvzatia žaloby voči nim. S. Č., zomrel dňa XX.X.XXXX, dedičské konanie bolo Uznesením Okresného súdu Pezinok č.k. 13D/289/2009-8, Dnot 239/2009 zo dňa 4.8.2011 zastavené v zmysle § 175h ods. 1 O.s.p. pre nemajetnosť a Uznesením Okresného súdu Pezinok č.k. 7C/92/2008-167 zo dňa 11.8.2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 10.9.2010 bolo konania voči S. Č. ako žalovanému 2./ zastavené pre späťvzatie žaloby voči nemu. V prípade oboch pôvodne žalovaných 1./,2./ bolo dedičské konania zastavené pre nemajetnosť, nie sú majetkoví právny nástupcovia voči ktorým by bolo možné domáhať sa ako voči tretím osobám vydania sa predmetu bezdôvodného obohatenia získaného z nepoctivých zdrojov a preto do úvahy neprichádza v zmysle § 470 Občianskeho zákonníka ani prípadná zodpovednosť ich dedičov za ich záväzky.

21. Vzhľadom na závery v predchádzajúci odsekoch (pozri odseky 15. až 15.3., odseky 20. až 20.3.) v súčasnosti pôvodne žalovaní 2./ 6./ a žalovaní 1./, 3./ 4./,5./, 7./, 8./ ako právni nástupcovia po pôvodne žalovanom 1./ C. Č., nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX.X.XXXX a žalovanom 3./ W. S., nar. XX. X. XXXX, zomr. XX.X.XXXX nie sú v konaní pasívne vecne legitimovaní na vydanie bezdôvodného obohatenia.

22. Ďalšími námietkami žalobcov uvedenými v odvolaní sa odvolací súd opätovne nezoberal, keď tieto nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci, sú v rovine úvah bez podloženia relevantných dôkazov. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína a odvolací súd sa s týmto v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strán konania na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

23. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba zamietnutá ako vo výroku ako vecne správny potvrdil v zmysle § 387 ods. 1,2 C.s.p. vrátane výroku o náhrade trov konania.

24. Odvolací súd zastáva názor, že neobstojí námietka žalobcov v odvolaní, že v danom prípade bolo potrebné na rozhodnutie o trovách konania aplikovať ustanovenie § 150 O.s.p. (teraz § 257 C.s.p.). V súčasnosti ustanovenie § 257 C.s.p. rovnako ako predtým ustanovenie § 150 Os.p. je výnimkou zo zásady zodpovednosti za výsledok a umožňuje súdu, aby vo výnimočných prípadoch z dôvodov hodných osobitného zreteľa strane sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania, túto náhradu celkom alebo sčasti nepriznal. Úvaha súdu, či ide o výnimočný prípad a či existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vždy zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať výnimočnú povahu. Pri skúmaní, či sú v konkrétnej veci dané dôvody hodné osobitného zreteľa je potrebné prihliadať jednak k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán sporu, ako aj k okolnostiam, ktoré viedli k uplatneniu nároku, k postoju strane sporu v priebehu konania a pod., pretože iba tieto kritéria sú určujúce pri aplikácii postupu v zmysle § 257 C.s.p. V posudzovanej veci odvolací súd nevhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by umožnili postup v zmysle citovaného ustanovenia a to s prihliadnutím na majetkové, sociálne a osobné pomery všetkých strán sporu, keď súdna prax je ustálená v tom, že samotná nepriaznivá finančná situácia niektorej sporovej strany nie je považovaná za dôvod hodný osobitného zreteľa podľa § 257 C.s.p. a rovnako nie sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa s prihliadnutím na okolnosti, za ktorých žalobcovia uplatnili svoj návrh v konaní a ich postoj v konaní.

25. O náhrade trov odvolacieho konania a dovolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 453 ods. 3 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalobcov 1./,2./ nevyhovел a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, mali žalovaní 1./,2./,3./,4./, 5./,6./,7./,8./ v odvolacom konaní plný úspech a vznikol im voči žalobcom 1./,2./ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

26. Žalobcovia v odvolaní pre prípad, že odvolací súd potvrdí napadnutý rozsudok, žiadali, aby odvolací súd pripustil voči svojmu rozhodnutiu dovolanie, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Žalobcovia teda žiadali, aby odvolací súd rozhodol v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p..

26.1. Aj vzhľadom na skutočnosť, že k tejto otázke sa už odvolací súd vyjadril vo svojom rozsudku č. k. č.k. 9Co/35/2018-429 zo dňa 14.2.2019 viazaný týmto návrhom žalobcov opätovne poukazuje nato, že v zmysle ustanovenia § 470 ods. 1 C.s.p. platí tento zákon, ktorý nadobudol účinnosť dňa 1.7.2016, aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Zákonodarca teda ustanovil

tzv. okamžitú aplikabilitu Civilného sporového poriadku aj na už prebiehajúce konania. Prípustnosť dovolania je v Civilnom sporovom poriadku upravená zásadne odlišne od právnej úpravy v Občianskom súdom poriadku účinnom do 30.6.2016. V § 419 a nasl. C.s.p. sú vymedzené podmienky, za splnenia ktorých je prípustné dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu. Civilný sporový poriadok neumožňuje odvolaciemu súdu rozhodnúť o žiadosti strany konania týkajúcej sa prípustnosti dovolania proti svojmu potvrdzujúcemu rozsudku tak, ako to bolo ustanovené v § 238 ods. 3 O.s.p., keď inštitút pripustenia dovolania podľa tohto ustanovenia nemá ekvivalent v Civilnom sporovom poriadku a prípustnosť dovolania proti tomuto rozsudku sa riadi výlučne kritériami uvedenými v § 419 a nasl. C.s.p..

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 10 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie,

c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).